

En Jordi és fill d'una nissaga que ha fet història. Els Duran Reynals han destacat en els seus camps professionals, l'un metge investigador oncològic, l'altre lletrat del Dret Català, un tercer poeta, mort a París molt jove i en Raimon, l'arquitecte, que un dia va dir a en Jordi que feia cara d'arquitecte.

No sabem si influenciat per l'ambient artístic que es respirava a casa seva, en Jordi va estudiar arquitectura i obrí despatx a Barcelona: "Per vinculacions familiars he treballat, a banda de Barcelona, a la Cerdanya i a la Costa Brava. He tingut la sort de treballar amb clients que saben el que volen, amb els quals he establert bones relacions, que gràcies al diàleg, han permès unificar els criteris d'una banda i l'altra, fins arribar a projectar l'obra per a aquell client concret. Per això afirmo que no hi ha obres sinó clients i que cal que l'arquitecte faci l'obra del client perquè és ell que l'haurà de viure. L'arquitecte és, doncs, el gran interlocutor. Escolta els clients, els industrials, llegeix el solar, les ordenances, etc. i, amb tot això, tracta d'ensenyar a viure millor, amb un diàleg permanent".

I afegeix: "Des d'aquesta perspectiva, ens ha anat molt bé dedicar-nos també a l'interiorisme i així arribar als últims detalls del programa demanat. Una casa mai és senzilla i la forma de viure de cada família és diferent i complexa, i més ara que tants i tants canvis afecten la manera d'entendre les coses en el si de les comunitats familiars i condicionen les relacions que s'estableixen entre els seus membres". La interiorista Inma Barata és la seva esposa i treballen junts al despatx. "La col·laboració entre arquitecte i decoradora ens fa veure el projecte des de diferents punts de vista. A cops em veig més arquitecte, d'altres més interiorista, però, el fet d'haver d'arribar al més petit detall fa que en l'acte de projectar siguis especialment meticulós. Hem tingut clients que ens han dit 'aquí té el terreny; d'aquí a dos anys hi vull fins els tovallons posats a taula'. Això fa que al despatx visquem les obres com si fossin casa nostra i dic nostra perquè aquest *nosaltres* és molt ampli. Els arquitectes del despatx, la interiorista i els col·laboradors, però també els industrials, els proveïdors i els clients. Tots treballem de manera molt intensa per crear una llar, des dels fonaments fins al color exacte d'una paret. Una llar és la suma de tants esforços que l'autoria arriba a ser de tots".

Parlem del client que requereix els serveis del nostre arquitecte: "En el cas d'edificis d'habitatges, el client és impersonal, però, dins la filosofia que la tasca de l'arquitecte és ensenyar a viure hem tret el bo i millor de l'experiència amb clients particulars i ho hem extrapolat a l'habitatge de tipus més estàndard. També en un bloc de pisos hem de donar personalitat i comoditat. Allò après ajuda l'arquitecte a crear formes que millorin la qualitat de vida quotidiana fent-la més racional".

I és que "l'arquitecte ha d'aprendre a navegar entre els marges de les limitacions. Si prescindim dels condicionaments d'un projecte, correm el risc de fer una obra que no s'adapti a aquell

client o a l'entorn. Si ens hi adherim massa, farem que el projecte perdi espontaneïtat. Cal tenir en compte que en tota feina hi ha condicionants, i la d'arquitecte no n'és cap excepció. És evident que el pressupost, les característiques específiques del terreny, les ordenances i reglamentacions posen fronteres a la creativitat de l'arquitecte. Però estic absolutament convençut que totes aquestes limitacions poden arribar a constituir un bon esperó per desenvolupar un bon treball i mai no m'han de fer avorrir el plaer de projectar".

En Jordi confessa que roba hofes al cap de setmana per poder-se tancar al despatx amb el llapis i el paper a projectar. "Aleshores és quan més bé m'ho passo, sense interrupcions ni trucades. I és que l'acte de projectar és en definitiva un acte de solitud". Els problemes vénen després quan es tracta de conjuminar una multitud d'interessos que massa sovint xoquen.

"Malgrat que hem treballat fora d'Espanya, a França i a Portugal, he de reconèixer que Catalunya és un país meravellós, amb una diversitat aclaparadora, i això és el primer repte per a l'arquitecte: cada contrada és diferent i no té res a veure el Pirineu amb la Costa Brava. Aquesta bellesa ha empès el ciutadà a voler gaudir d'uns paisatges únics abans no es malbaratin i avui patim les conseqüències amb la massificació. Per això, cal exigir dels polítics que treballin per la preservació del nostre entorn. El creixement de la Cerdanya ha estat quasi modèlic, repartint l'edificabilitat entre tots els municipis, uniformant la tipologia de manera equilibrada, amb una arquitectura de pedra, pissarra i fusta. Si ho comparem amb la Costa Brava, on només uns espais concrets s'han preservat com S'Agaró, veurem que la tasca d'ordenar el territori és complexa, però cal una sensibilització política molt acurada. L'habitabilitat no pot estar renyida amb la preservació del medi. Sempre dic als meus clients que la millor casa, aquella que acaba sent més valorada, és la que queda integrada a l'entorn i que ha de semblar com si sempre hi hagués estat".

La tasca de l'arquitecte és extremadament enriquidora, perquè "donar respostes a tantes qüestions com les que poden aparèixer en una obra -i hem de pensar en la diversitat d'encàrrecs que arriben a un despatx: habitatges, oficines, clubs esportius, escoles, hotels, fàbriques- fa que els coneixements que tenim d'aquell tema s'hagin d'actualitzar a cada projecte. A més, l'aparició al mercat de nous materials de construcció, cadascun amb les seves particularitats tècniques, obliga l'arquitecte a interessar-se per estar permanentment informat".

En Jordi no vol acabar sense demanar un esforç d'imaginació de cara al futur, "un esforç per rehabilitar l'edificació magnífica que tenim i evitar-ne la degradació o la substitució per obra nova mediocre. Adaptar el patrimoni antic als nous usos integrant l'obra nova en el paisatge sense degradar-lo, millorar la qualitat de vida mitjançant el disseny arquitectònic, seran els reptes dels pròxims anys".

“Donar respostes a tantes qüestions com les que poden aparèixer en una obra fa que els coneixements que tenim d’un tema s’hagin d’actualitzar constantment”

Jordi Masllorens - Barcelona (Barcelonès)